

Un libanez la Ploiești

Pentru concertul simfonic de joi seara, Filarmonica „Paul Constantinescu” a avut ca invitat surpriză, un dirijor din străinătate. El spune că se simte în România printre prieteni.

Harout Fazlian este dirijorul Orchestrei Naționale Libaneze din Beirut, provenind dintr-o familie de mari artiști (mama - artist plastic, iar tatăl directorul unui prestigios teatru din orașul natal). El povestește că a dormit de multe ori în culise, iar scena este locul în care se simte acasă. Pasionat de astronomie, Harout declară că ar pleca și mâine, dacă i s-ar propune, pe oricare planetă din Univers sau într-o expediție de explorare a lumii cosmice. Cu toate acestea, viața lui este marea sa iubire Tia, fetița sa de un an și șapte luni, cu care vorbește la telefon, din orice colț al lumii s-ar afla.

Nu știu dacă ați asistat vreodată în sala Filarmonicii, la o repetiție a orchestrei cu dirijorul. Este fascinant. Instrumentiștii intră în atmosferă pas cu pas, urmărind perfecționarea interpretării, dar, la un moment dat, insesizabil aproape, atmosfera se schimbă, umplându-se parcă de lumina înaltă a desăvârșirii. Într-o astfel de clipă, l-am văzut pe dirijorul Harout Fazlian ducându-și mâna la inimă, înclinându-se în fața orchestrei și rostind plin de

bucurie: „*mulțumesc, mulțumesc foarte mult.*” În pauză, sub soarele unui octombrie de aur, discuțiile au continuat în curte și am simțit cum aripa muzicii atinge viața, înnobilitând-o. M-am hotărât să stăm de vorbă.

- Care este drumul pe care l-ați parcurs până azi, în carieră?

- 29 iunie 1962 este data la care m-am născut (râde) și mi-am început studiile la Beirut. Firește, ca orice copil, visam să ajung fotbalist, dar muzică am studiat de foarte tânăr, de când mă știu. Din 1976 am continuat studiile muzicale la „Outremont Academy”, din Montreal, Canada, țară în care am și stat pentru 20 de ani. Între anii 1983 - 1990 m-am pregătit pentru a deveni dirijor urmând cursurile de muzică ale Academiei de Muzică „Komitas”, din Erevan, Armenia, și am susținut concerte în toată lumea.

- Cum ați ajuns la Ploiești?

- În Orchestra Națională a Libanului, din Beirut, sunt angajați peste 30 de români. Dintre ei, șapte sunt ploieșteni. Românii sunt oameni de cul-

tură și au o fire foarte caldă. Firește că am devenit foarte apropiați. Prin intermediul lor, am avut onoarea să fiu invitat de domnul Corneliu Irimia, directorul Filarmonicii, să dirijez concertul de joi și iată-mă aici.

- Regreți că ați venit?

- Da de unde! Mă simt ca acasă, merg în vizite, am prieteni, am mâncat ciorbă de burtă, mici, mă simt minunat, am impresia că știu pe toată lumea. Orchestra răspunde la ideile mele, mă înțeleg perfect cu membrii ei, este o colaborare de suflet. Dacă voi fi invitat, cu plăcere voi reveni.

- Cum e când sunteți pe scenă, în spectacol?

- Este cea mai profundă trăire. Dispare timpul, spațiul, dispare totul, este o trăire foarte intensă, în care ești pur și simplu furat de muzică, te contopești cu ea.

- Este ușor să fii dirijor?

- Consider că este cea mai grea meserie. Pe scenă, funcționezi la parametrii maximi. 100% - fizic, 100% - emoțional și 100% mintea ta trebuie să fie trează.

- Și după?

- O, după... Ai nevoie de liniște, de singurătate, ești golit. Ai nevoie de relaxare.

- Cum vă relaxați?

- Îmi place enorm să citesc. Îmi place să fiu în natură, dar nu prea am timp. Sunt pasionat de astronomie, am acasă lunetă, telescop.

Secretul succesului - să te poți privi mereu în ochi

- Care este secretul reușitei în viață?

- Să găsești scena care ți se potrivește. Să urci în trenul care trebuie, la vremea potrivită. Omul trebuie să gândească pozitiv, mereu, oricând, să nu își facă probleme pentru ziua de mâine. Sunt greutăți, firește, de toate felurile, dar trebuie să crezi în tine, să fii tenace, să mergi înainte.

- Cu orice preț?

- Da, voiam să completez. Toate acestea cu o singură condiție. Singur, cu tine însuși, în fața oglinzii, scrutându-te bine, să te poți privi în fiecare dimineață în ochi.

Dacă mă pot uita în proprii ochi, atunci sigur viața mea e pe drumul cel bun. Cred că în viață trebuie să faci absolut orice sacrificiu pentru a-ți împlini un vis, dar niciodată - repet - niciodată să nu accepti compromisurile, pentru că atunci este ca și cum nu ai mai fi.

Camelia RADU

